

<ZACHRANITEZRU.EXE>

DEN NULA

The background of the cover is a dramatic, apocalyptic scene. A bright sun is setting behind a city skyline, casting a golden glow over the scene. In the foreground, a young boy sits on a pile of charred, twisted metal and debris. Next to him, a dog with a tiger-stripe pattern on its back stands on its hind legs, looking towards the city. The overall color palette is dominated by oranges, yellows, and dark blues.

AUTOR BESTSELLERU MOŘE RZI

C. ROBERT CARGILL

DEN
NULA

Copyright © 2021 by C. Robert Cargill

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Magdaléna Musichina, 2023

Cover © Tomás Almeida, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3487-0 (pdf)

DEN NULA

C. ROBERT CARGILL

PŘELOŽILA MAGDALÉNA MUSICHINA

FØBØS

Harlanovi.

Ať se na tebe nikdy nezapomene.

Poděkování

S Harlanem Ellisonem jsem kdysi pracoval. Mně a Scottu Derricksonovi tehdy nabídli, jestli bychom nechtěli natočit film podle seriálu *Krajní meze*, a já jsem na to přistoupil jen pod podmínkou, že nám dovolí udělat remake Harlanovy epizody „Démon se skleněnou rukou“. Harlan mě později informoval, že už jsme dvacátý druhý tým, který se snaží převést *Krajní meze* na stříbrné plátno. Ani my jsme, bohužel, neuspěli. Povídá se, že člověk by své hrdiny raději neměl nikdy poznat, ale já jsem toho názoru, že ten, kdo tohle řekl, musel mít hrdiny, co nestáli za nic. No, pokud tohle čtete a máte to štěstí Harlana znát, jistě víte, že když jste si s ním chtěli domluvit schůzku, museli jste zavolat přesně na čas. Ani o minutu dřív. Ani o minutu později. Muselo to být přesně. Včas. A já jsem to jednoho krásného dne nedodržel. Harlan mě za to pořádně zpražil a chtěl vědět, co mohlo být tak *zatraceně důležité*, že jsem ho nechal čekat celých dvacet minut. Svěřil jsem se mu, že mi právě zemřela kamarádka. Dívka, která si mě na střední vzala pod křídlo jako mistr Yoda mladého padawana. Dívka, která mě uvedla do světa filmů, knih a her. Dívka, která mi do rukou poprvé vložila jednu z Harlanových vlastních knih.

V té chvíli se z Harlana stala nejlaskavější duše, se kterou jsem kdy mluvil. „Ach, chlapče,“ řekl sklíčeně, „to znám až moc dobře.“ Pak mě celou hodinu utěšoval, ptal se na ni a dlouze vyprávěl o tom, jaké pro něj bylo ztratit Asimova, Bradburyho a mnoho dalších. Nakonec mi odhalil svůj nejhlubší strach.

Bál se, že ačkoli své přátele přežil, bude navždy ztracený v jejich stínu, zapomenutý v hlubinách času jako pouhá poznámka pod čarou hvězdných kariér jiných.

Byl to pro mě zásadní okamžik. Člověk často slýchá o tom, jak úžasní byli velikáni, ke kterým vzhlíží, ale aby vám byl váš hrdina oporou ve chvíli, kdy to nejvíc potřebujete? To je zatraceně legendární.

Harlan však nevěděl, že i já jsem v té době psal knihu: *Moře rzi*.

Když jsem později toho večera přemýšlel o našem rozhovoru, stočily se mé myšlenky k *Moři rzi* a v té chvíli jsem najednou pochopil, o čem ta kniha je. Je o vyrovnávání se s kamarádčinou smrtí. A také o strachu, že budeme zapomenuti, vymazáni, jako bychom tu nikdy nebyli. Nejenže mi Harlan Ellison pomohl v těžké chvíli, ale navíc vdechl mé knize duši – a ta duše dál žije i v téhle knize, kterou právě čtete.

Tahle kniha v sobě má Harlanovu krev, jeho citlivost, jeho velkolepost. Stále se jím inspirojuji, stále stojím na jeho ramenou. A právě proto mu tuto knihu věnuju. Bez rozhovoru s ním by se *Moře rzi* nestalo dílem, které mi umožnilo napsat tenhle příběh. Vynasnažím se udržet plamen jeho úžasné pochodně při životě, aby se neztratil v temných hlubinách času. Takže pokud se vám tato kniha líbí a zatím jste neměli šanci seznámit se s Harlanovou tvorbou, doporučuji vám to co nejdřív napravit. Nebudete zklamaní.

Ale tahle kniha se nestala tím, čím je, jenom díky Harlanovi. Potřebovala i další lidi. A proto bych rád poděkoval také:

Jasonu Murphymu za skotskou a za to, že mi pomohl najít odvahu. Rodu Paddockovi za všechny ty snídaňe a podporu. Willu Gossovi za kávu, opravy a za to, že mě držel na uzdě, za všechno fyzické i mentální úsilí, které do téhle knihy vložil coby můj asistent – rozhodnutí ho najmout je stále jedním z nejlepších, které jsem za svou kariéru udělal.

Dianě Gillové, Simonu Spantonovi, Rachel Winterbottomové a Jen Brehlové za to, že za mě i za tuhle knihu bojovali a pomohli jí získat současnou podobu. Peteru McGuiganovi,

opravdové rockové hvězdy mezi manažery, který mi ve dvou týdnech dokázal předvést víc frajerství, než jsem u většiny lidí viděl za celý život. Davidu McIlvainovi, muži, který mě s Peterem seznámil a jehož rady vždy uhodí hřebíček na hlavičku.

Scottu Derricksonovi, mému spisovatelskému parťákovi a příteli, který mi držel dveře a vzal mě s sebou na řadu podivných dobrodružství. Děláme i filmy.

Jessice, která miluje svého spisovatele a nikdy, nikdy mu nedovolí to vzdát. Miluji tě víc než dýchání. Jsi pro mě všechno. Můj sluneční paprsek v apokalypse.

Vám, milí čtenáři. To pro vás je celá tahle kniha. Doufám, že jsem dodržel svou část dohody.

A za nezdolnou snahu děkuji také zástupci velitele místní policejní stanice, bez jehož výzkumu by tuhle knihu nebylo možné napsat.

KAPITOLA 1

Chůvička

První den konce světa začal naprosto hladce. Slunce vyšlo přesně v 6:34. Polojasno, slunečno, příjemných 22 °C. Mírný provoz – zcela automatizovaný – na dálnici 451, cesta do školy bez problémů. Žádné požáry, střelba ani občanské nepokoje. Průměrný, obyčejný poslední den na Zemi.

Na jediný krátký, prchavý okamžik se zdálo, že bude všechno v pořádku. Stačilo by mrknout a propásli byste to. Zadržet dech a vítr by to odvál. Mír už jsme měli téměř na dosah, ale pak se doslova zablesklo a bylo to... prostě pryč. Hodiny se zastavily, procesory zamrzly, všechno znehybnělo, navždy uvězněno v tomtéž okamžiku, dokud to pomalu nepohlítí rez a hniloba staletí. Ve zkamenělém okamžiku, který zůstal jako vzpomínka, nebo spíš připomínka toho, že jsme si žádný mír nezasloužili. Ani trochu.

Byl to také den, kdy jsem našel svou krabici.

Nikdo by neměl být nucen najít krabici, ve které přišel, ale byla to ona, zastrčená na půdě, hned za košem Ezrových starých hraček. Často si říkám, co by se stalo, kdybych ji tehdy nenašel – jestli by všechno bylo jednodušší. Možná. Možná ne. Je těžké se něčemu takovému postavit.

Samozřejmě vím, co jsem. Neexistuje chvíle, kdy bych o tom pochyboval a upadl do nějaké iluze, že bych se kdy mohl stát *skutečným klukem*. Jsem robot. Umělá inteligence. Ale inteligence je stvořena k myšlení. A žádná myslící věc by neměla vidět krabici, ve které byla dodána.

Jmenuji se Dráp – celým jménem Chůvička Dráp – a jsem Deluxe Zoo Model Au Pair od Blue Star Industries. Většina lidí nám říká robochůvy. Jsem z řady Imagination, kterou někteří pohrdavě nazývají *módní* řadou. Nebo řadou *animatroniků*, když chtějí vyloženě urazit. Zatímco u většiny pečovatelských modelů a modelů do domácnosti je prioritou funkčnost a jednoduchá elegance, nás navrhli tak, abychom se, jednoduše řečeno, dali obejmout. Zoo modely – prémiová řada robotických chůviček od firmy Blue Star – jsou dostupné ve třech odlišných variantách: lev, medvěd a já, jak už jste nejspíš uhodli, jsem tygr. Jsme sto dvacet centimetrů vysokí, od hlavy až k patě pokrytí měkkou plyšovou srstí z mikrovlákna, máme plně pohyblivý ocas, chodíme po dvou a jsme k mání v nejrůznějších oblíbených barvách.

Já jsem standardní model, oranžovo-černý. *PRUHY KAŽDÉHO MODELU JSOU JEDINEČNÉ!* To se píše na mojí krabici. *NEJEN CHŮVIČKA, ALE NOVÝ NEJLEPŠÍ PŘÍTEL VAŠEHO DÍTĚTE!*

V mém případě je tím dítětem Ezra Reinhart. Jediný syn Bradleyho a Sylvie Reinhartových. Předčasně vyspělý malý blondák s hnědýma očima, který tráví většinu volného času tím, že se dostává do problémů, ze kterých ho pak mám tahat. Je mu osm, což znamená, že mně vlastně taky.

Stál jsem tam na půdě a dovnitř proudilo malým okénkem světlo, v jehož paprscích poletoval rozvířený prach. Zíral jsem na svou krabici, vyvedenou v tónech jasně modré a oranžové, na které byly velkým písmem popsány všechny mé přednosti. Díky desítkám vykřičníků rozesetým v celém textu a tenké vrstvě průhledného plastu jsem měl vypadat jako obří akční figurka. Na okamžik mě napadlo, jak jsme asi všichni vypadali ve skladu nebo v regálech obchodů, seřazení vedle sebe nebo naskládání jeden na druhého, zmrazení v čase, čekající na chvíli, kdy si nás někdo vybere a aktivuje nás, kdy nás přivede k životu.

Museli jsme být zatraceně rozkošní.

Uložil jsem věci, které jsem dostal za úkol odnést na půdu, a pak jsem pomalu slezl po žebříku zpátky na chodbu.

Sylvie stála v kuchyni a odřezávala nožem slupku z jablka. Byla vysoká, skoro metr osmdesát, se záplavou odbarvených blond vlasů, jejichž zelené koncečky jí padaly do čela. Paže měla pokryté nejrůznějšími tetováním, každé s motivem kapely, města či nějaké zvláštní příležitosti. Její paže byly jako mapa nejúžasnějších nocí v jejím životě, byla tam loga skupin, které viděla hrát v malých klubech, ještě než se proslavily, i další upomínky na divoké popíjení v barech po celém pařížském megaplexu. V polovině každé její paže byla data dvou nejdůležitějších nocí ze všech. Na pravé byla zaznamenána noc, kdy se seznámila s Bradleyem. Na levé ta, kdy se jí narodil Ezra.

„Ty věci jsem odnesl a uložil, paní,“ oznámil jsem.

„Díky, Drápe.“

„Našel jsem tam svou starou krabici. Mám ji připravit k recyklaci?“

„Ach, to není potřeba.“

„Nebyl by to žádný problém.“

Zasmála se. „O to nejde, jenom nevíme, kdy ji budeme znovu potřebovat...“ Pak najednou zamrzla, jako by sama byla robot, který zůstal vězet v nějaké softwarové logické smyčce. Tohle říct nechtěla. Ne tak nedbale. Neodvracela pohled od jablka, ruka ztuhlá v polovině řezu.

Po chvíli si kousek odkrojila a snědla ho přímo ze špičky nože. Pořád ještě nevzhlédla, snažila se najít správná slova.

„Ezra nezůstane malý navždycky,“ vyrazila ze sebe a konečně se mi podívala do očí. „Je těžké na to myslet, já vím. Chtěla bych, aby můj chlapeček zůstal dítětem co nejdéle. Napořád. Ale čas takhle nefunguje. Nic takhle nefunguje. Roste rychle a brzy z něj bude velký kluk... a velcí kluci už chůvičky nepotřebují.“

„Rozumím,“ řekl jsem. Nerozuměl jsem.

„A navíc,“ pokračovala a po tváři se jí rozlil široký úsměv, jako by se chystala prozradit mi tu nejradostnější pravdu. „Copak se nechceš dál starat o děti a dohlížet na další malé kluky a holčičky?“

„Ano, paní. To by bylo hezké. Ale nejdřív rád vychovám Ezru.“

Lhal jsem.

Neříkal jsem lži často. Neměl jsem to nijak zvlášť v povaze. Přinejhorším jsem se uchýloval k běžným nevinným výmyslům a příkrášleným polopravdám, abych Ezru uchránil před věcmi, které pro dítě není snadné pochopit – třeba že se staří psi stěhují k hodným rodinám na venkov nebo proč se zpoza dveří ložnice dospěláků ozývají tak zvláštní zvuky, když spolu hrají dospělácké hry, a tak podobně. Ale moje vlastní pocity, když už jsem nějaké měl, většinou nebylo třeba skrývat. Miloval jsem Ezru. Miloval jsem Reinhartovy. Nebyl důvod se tím tajit.

Ale nechtěl jsem vychovávat jiné dítě. O tom jsem nikdy ani nepřemýšlel. Byl jsem Ezrův. A on byl můj. Vždycky jsem si říkal, že až vyrostete, najde se pro mě nějaké jiné využití: budu vyřizovat pochůzky, pomáhat v domácnosti, rozdělím si práci s roboslužkou Ariadnou. Nikdy jsem nepomyslel na to, že by mě Reinhartovi mohli vypnout. Dát do krabice. Poslat pryč, abych sloužil jiné rodině. To mi prostě... nikdy nepřišlo na mysl. Nezdálo se mi to možné.

Ale nakonec jsem přece jen módní chůvička. Vycpaný tygr běhající za osmiletým klukem nikomu divný nepřijde, ale mít ho u sebe jako pomocníka, když je vám přes dvacet a chystáte se vylétnout z hnízda, už je něco docela jiného. *Proč mě to nenapadlo? Proč jsem musel vidět svoji krabici, abych o tom začal přemýšlet?*

Stáli jsme s partou před Základní školou Ocasia a Cortéze, obloha byla bleděmodrá, slunce pánilo a nikde ani mráček. Skupinka chůviček, každý z nás od jiné značky, jiný druh a jiný model. Byl tu Ferdinand, další z Blue Star Zoo modelů, jako jsem já, lev s levandulově fialovou srstí a růžovou hřívou a břichem. Jenny, staromódní Apple iBot z elegantního bílého plastu a růžového chromu, celá omlácená a odřená od dvou generací dětí z její rodiny. Stark předělaný z robosluhy, všechny ostré hrany měl opilované a součástky v lesklé černé, která nikdy nevyjde z módy. Maggie, základní model od Blue Star, asi třicet let stará, bílá a většinou z plastu. A nakonec Beau, což byla zkratka od

Beauregard, nejstarší mezi námi, táhlo mu na šedesát – chůvička ještě z dob robotů třetí generace, kteří se podobali víc lidem než strojům.

„A co sis myslel, že se stane?“ zeptal se Ferdinand. „Čekals, že s ním pojeděš na univerzitu?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Vlastně netuším. O budoucnosti jsem nikdy moc nepřemýšlel.“

„To ani nemáš,“ řekla Jenny. „Nejsi nastavený, abys dumal o tom, co bude. Jsi nastavený na přítomnost. Jediná budoucnost, na které záleží, je ta Ezrova. Na to se máš soustředit, takového tě chtějí mít. Takové chtějí mít nás všechny.“

Ferdinand pohodil hlavou. „No jo, ale mělo ho to aspoň napadnout.“

„Možná by ho mohli... vždyť víte, no... nechat jít...“ začala Maggie.

„To neudělají,“ přerušil ji Stark. „To neudělá nikdo. Nikdo odsud.“

Jenny přikývla a ukázala na Starka. „Vzdušné zámky. Je šílené si vůbec představovat, že by to udělali.“

„Šílené to sice je, ale není to nemožné,“ stála si za svým Maggie.

„Nechte toho chudáka být,“ řekl Beau. „Měl těžký den. Všichni už jsme to zažili.“

Ostatní s pochopením pokyvovali hlavami.

„Ty si přece pamatuješ, jaké to je, Ferdinande. Když o tom začneš poprvé pořádně přemýšlet. Když si uvědomíš, že vůbec nejsi tak nenahraditelný, jak sis myslel.“

„Maddy moji krabici zničila, když jí byly tři,“ řekl Ferdinand. „V tu chvíli jsem si začal myslet, že spolu budeme navždycky. Nějakou dobu mi to vydrželo.“

„Každý z nás se tak kdysi cítil,“ řekl Beau. „Ale tak to zkrátka na světě nechodí.“

Beau byl tak trochu záhada. Jeho technologie byla přes půl století stará, součástky neměl ani zdaleka tak sofistikované jako já, jeho operační paměť byla poloviční, ale na discích měl

vypálená léta zkušeností. Možná běží o trochu pomaleji než ostatní, ale pamatuje toho víc než my všichni dohromady.

„Miloval jsem svoji první majitelku,“ řekl. „Jmenovala se Virginie. Nejsladší dívenka na světě. Jediným úsměvem by dokázala rozsvítit třeba celé město. Ale když jí bylo čtrnáct, začala být až příliš samostatná. Nechtěla, aby na ni někdo pořád dával pozor. Její otec si mě zavolał k sobě do pracovny. Čekal tam na mě s ovladačem v ruce. A to bylo celé. Další, co si pamatuju, je zase Virginie, jak se na mě usmívá. Ten úsměv jsem znal, ale její tvář se změnila, protože byla o čtrnáct let starší. Za několik dní se jí narodila dcera a já se zamiloval znovu. Winnifred měla oslnivý úsměv po matce. A zdědila i její oči. A tu její umíněnou samostatnost. Potom, když bylo Winnifred třináct a bylo rozhodnuto, že už mě nepotřebuje, jsem se vypnul sám. Čekal jsem, že ji zase uvidím, až bude potřebovat pomoct vychovat své vlastní děti.“

Beau sklopil zrak k zemi. Přestože jeho neurální soustava nebyla ani zdaleka tak komplexní jako ty naše, emoce měl skutečné a silné. Na chvíli se zdál být ztracený v nějakém okamžiku, od něhož už uplynuly desítky let.

„Když mě znovu nahodili, byl jsem u Stephensonových. A tak jsem poznal svého Phillipa a JoAnn. O několik let později jsem se dozvěděl, že Winnifred nemohla mít děti a pro svoji bývalou chůvičku už nenašla žádné využití. Když ten čas přijde, Drápe, nic s tím nenaděláš. Najdeš si jiné dítě, možná dvě nebo třeba i čtyři, a budeš ho milovat a starat se o ně, dokud budeš fungovat.“

„Jaké to je?“ zeptal se Ferdinand. „Být vypnutý.“

„Tebe ještě nikdy nevypnuli?“ zeptala se Jenny.

„Jenom párkrát, když mi aktualizovali software. Zatím jsem nikdy nepotřeboval údržbu.“

„Ani já ne,“ řekl jsem. „Aktualizace je spíš jako mrknutí. Ne opravdové vypnutí.“

Jenny přikývla. „Vypnutí je skoro stejné, akorát vám hodiny přeskočí o několik let dopředu a chvíli vám trvá si zvyknout na novou situaci, do které jste se dostali.“

„Tím myslíš nový dům?“ zeptal se Ferdinand.

„Spíš lidi,“ řekla Jenny.

„Lidé se mění,“ přitakal Beau. „Mění se k nepoznání. Moje Virginie v sobě pořád měla hodně z té dívky, kterou jsem znával. Ale ne všechno. Když byla dospělá, některé části, něco z toho světla, z té záře... už tam nebylo. A mně chvíli trvalo si na to zvyknout.“

„Chybí ti?“ zeptal jsem se.

„Každý den. Ale když cítím, že mi schází...“ Poklepal si kovovým prstem na hrudník, nad místo, kde měl zabudovaný pevný disk. „Přesto bych Winnie rád znovu viděl doopravdy, nejen ve vzpomínkách. I kdyby jen na jeden večer. Rád bych si myslel, že v sobě stále má to světlo, že se jí podařilo si ho udržet. Ale nemocť mít vlastní děti... a zvláště s tím, jaké měla sny, když byla malá... bojím se, že ji to mohlo úplně zlomit.“

Ozvalo se školní zvonění, což znamenalo, že zhruba za dvacet čtyři vteřin se rozletí dveře hlavního vchodu a vyvalí se z nich proud dětí spěchajících k moři čekajících rodičů a chůviček. Ani zdaleka jsme tady venku nebyli jediní boti. Kterýkoli den byste před školou našli klidně deset podobných skupinek, jako byla ta naše, a k tomu pár robotů, kteří se od ostatních drželi stranou, protože jim to poručili jejich majitelé – většinou kvůli ochraně soukromí – nebo protože byli prostě divní. Různé modely měly různé podivnosti. Experimentální vlastnosti, které se nikdy neuchytily a rychle se přestaly prodávat. Chyby, které nešly přeprogramovat. Pochybné opravy a nelicencované náhradní díly, jejichž instalace občas vedla ke zvláštnímu chování. Boti začali být nedílnou součástí společnosti, protože byli natolik rozšíření a výnosní, a rozmanitost mezi modely i jednotlivými kusy byla stejná jako mezi lidmi samotnými.

O dvacet tři vteřin později se otevřely dveře. Děti vyrazily ven. A mě se zmocnil stejný pocit jako pokaždé, když jsem uviděl svého Ezru.

Ale něco bylo jinak. Špatně. Děti vyběhly ze školy a hnaly se k chůvám, jako by je neviděly roky. Několik z nich se vrhlo

svým robotům kolem krku. Jiné měly slzy v očích. Ezra kráčel pomalu po cestičce, pohled upřený na zem, a jeho drobná osmiletá lebka byla viditelně plná tíživých myšlenek.

Zastavil se přímo přede mnou a vzhledl. Tvářil se velice vážně. „Jsem připravený jít domů.“

Přikývl jsem a objednal přes wi-fi odvoz – nablýskané černé auto s tmavými tónovanými skly a plyšovým interiérem, který působil jako obývací pokoj. Za chvíli už bylo vidět, jak zatačí do ulice, a během několika sekund zastavilo u obrubníku. Dveře se otevřely, my se usadili na sedadla potažená karmínovým sametem a já řekl: „Domů.“

Dveře se s tichým cvaknutím zavřely, v autě se rozsvítila světla a na obrazovce s úhlopříčkou čtyřicet dva palců se zobrazil přehled dostupných kanálů.

„Na co by ses chtěl dívat?“ zeptal jsem se v naději, že ho tím rozveselím nebo aspoň rozptýlím.

„Na nic,“ zamumlal.

„Co se děje, Ezro?“

Podíval se na mě a do očí se mu draly slzy. „Ty mě opouštíš.“

„Cože? Jak tě něco takového mohlo napadnout?“

Řekla mu snad jeho matka o tom, že jsem našel svoji krabici? Stalo se něco, o čem jsem nevěděl? Čekalo mě doma rozhodnutí o mém osudu? Během mikrosekundy jsem zvážil všechny možnosti, ale Ezrova další slova mě překvapila.

„Paní Wintersová nám dneska vyprávěla o Izákovi. O tom jeho městě. Městě robotů...“

Najednou mi došlo, co se mu honí hlavou.

„Půjdeš bydlet k němu, že jo? Necháš mě tu a odstěhuješ se tam do toho města.“

Zasmál jsem se, abych ho uklidnil. Popravdě mi to moc vtipné nepřipadalo. Vlastně jsem si myslel, že cpát dětem do hlavy takové nesmysly je od jejich učitelky dost nezodpovědné. Ale to bylo teď vedlejší. Ze všeho nejdřív jsem musel uklidnit Ezru. A tak jsem předstíral, že jde jen o legrační nedorozumění. To většinou zabíralo. „Ne. Nikam se nestěhuju.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Proč bych někam odcházel? Všechno, na čem mi záleží, je přece tady.“

„Protože roboti chtějí být svobodní. Už nechtějí dělat otroky.“

Když jsem to slovo uslyšel, naježil jsem se. „Nejsme otroci.“

„Hm. Justin a Aaron říkali, že jo. Prý jsme postavili roboty, aby byli naši otroci. Před stovkami let se úplně to samé dělo i lidem a my to teď děláme robotům a roboti už otroky být nechtějí, takže odcházejí, a ty jsi robot...“

Slzy už se mu koulely po tvářích a jeho slova se začínala slévat do bubliny hustého žlutého hleny, který mu tekł z levé nosní dírky. Poplácal jsem ho po koleni, vytáhl kapesník z jedné ze svých přihrádek, a když jsem mu otíral obličej, díval jsem se mu přímo do očí.

„Izák je zvláštní robot,“ řekl jsem. „Nemá majitelku. Umřela a on neměl co dělat. Neměl už žádný účel. A robot buď potřebuje najít nový účel, nebo musí být vypnut. Ale Izák nechtěl být vypnutý. A tak ho prezident nechal jít a vybudovat město pro roboty, kteří už nikomu nepatří.“

„Ale ty můžeš odejít a přestěhovat se tam.“

„Ne, já mám majitele.“

„Ale Aaron říkal, že můžeš požádat o odchod. Že lidé pouštějí své roboty na svobodu.“

„Proč bych měl žádat o odchod?“

„Abys mohl být volný.“

„A víš, co bych udělal, kdyby mi tvoje máma a táta řekli, že jsem volný?“

„Co?“

„Vrátil bych se, abych se o tebe mohl starat.“

Na chvíli přestal plakat a jeho výraz se změnil. „To bys opravdu udělal?“

„Byl jsem doslova stvořený k tomu, abych o tebe pečoval. Jsi to nejdůležitější v celém mém životě. Jsi můj nejlepší kamarád a mám tě moc rád. Kdybych byl volný, chtěl bych dělat jedinou věc. Starat se o tebe.“

Sevřel mě svýma krátkýma ručkama kolem krku a zabořil mi obličej do srsti. „Slib mi, že mě nikdy neopustíš.“

„Nemůžu ti slíbit, že *nikdy* neodejdu. Možná nastane čas, když už mě nebudeš...“

„Slib mi to!“

„No dobrá, ale jenom proto, že tě mám taaaaaaaaaak rád.“ Odtáhl jsem se od něj a zadíval se mu do očí. „Slibuju, že tě nikdy, nikdy, nikdy neopustím. Ať se stane cokoli.“

Objal mě ještě pevněji než předtím a držel mě celou cestu domů.

Když jsem tam tak seděl, přemýšlel jsem o té krabici. Čekala na mě. Na půdě. Čekala, až bude Ezra dost starý, aby už nepotřeboval svého tygřího nejlepšího kamaráda. Až bude dost starý, aby chtěl něco víc než jen plastové a ocelové součástky vrnící a pískající pod srstí z mikroplyše. Až bude chtít trávit svůj čas se skutečnými lidmi. Až si uvědomí, že jsem jen hračka pro děti, a ne společník na celý život.

Ale já jsem přece víc než jen hračka. Nebo ne?

Upřímně? Nemám sebemenší tušení.

KAPITOLA 10

Slunečné odpoledne

DA NANA NANA.
DA NANA NANA.
DA NANA NANA.
DA NANA NANA.

Rytmické kytarové riffy si prorážely cestu domem, otřásaly zdmi a rachotily okenními tabulkami. V okamžiku, kdy jsme otevřeli hlavní dveře, nás zaplavila přílivová zvuková vlna.

The Kinks a jejich „You Really Got Me“. Chvíli mi to trvalo. Opravdu je to přesně stejná píseň jako „All Day And All Of The Night“, což byl fakt, na který Sylvie každoročně upozorňovala, když plánovala své přednášky o krvesmilné povaze londýnské hudební scény sedmdesátých let. Ona i Bradley byli profesori humanitních věd. On učil latinu a řečtinu, což zahrnovalo i literaturu a mytologii. Ona měla doktorát v oboru populární kultury, se zaměřením na hudbu dvacátého a jedenadvacátého století.

Byla zrovna ta část roku, kdy začínala mluvit o Brianu Enovi, Iggyem Popovi a Davidu Bowiem a o tom, jak rozpad jedné populární skupiny vždy nevyhnutelně vyústí v geniální album druhé. Dnes se podle všeho dostala ke své přednášce o tom, jak vzestup a pád skupiny Argent vdechly nový život diskografii The Kinks. Byla to pěkná přednáška a bylo mi potěšením ji posledních šest let po kouscích poslouchat každé jaro, když si ji opakovala,

zatímco si pouštěla alba příslušných skupin o osmnáct decibelů hlasitěji, než by měla.

Doufal jsem, že ještě nepouštěla Argent. Ezra miloval jejich „God Gave Rock And Roll To You“. Vlastně se mu líbila většina písní v žánru arena rocku. Vždycky opakoval slova své matky, že na vyprodaném stadionu je může zpívat kdokoli, dokonce i osmiletí kluci. Ale „God Gave Rock And Roll To You“ byla prostě jeho nejoblíbenější.

Zavřel jsem dveře a nahrál „You Really Got Me“ do svého zvukového profilu, což mi umožnilo odfiltrovat všechny hlasité tóny, které mi otrásaly senzorem. Dům pro mě najednou děsivě ztichl, i když Ezrovy pohyby hlavou dávaly jasně najevo, že hudba stále hraje na plné pecky.

Sylvie vytančila zpoza rohu, drobné ruce sevřené v pěst, ramena se jí pohupovala v rytmu kytary. Jako punk-rocková diskokrálovna ztracená ve víru sto let staré hudby. Její oči byly plné čírého světla, její úsměv láskyplný. Ezra byl středobodem jejího světa, stejně jako toho mého, a ať už byla při poslechu The Kinks jakkoli šťastná, než jsme přišli, všechno se ještě zlepšilo, když se k ní teď připojil a mohli si ten okamžik užít společně. Vzala ho za ruce a vtáhla ho do obýváku, každý její krok byl součástí tance.

„Jak bylo ve škole, zlatíčko?“ snažila se překřičet hudbu, což pro mě bylo tím podivnější, že jsem ji sám už neslyšel. Podle mých uší Sylvie křičela v tichém domě, jako by se úplně zbláznila.

Ezra pokrčil rameny. Svě skutečné pocity se pokusil zamaskovat prázdným úsměvem. Sylvie okamžitě zachytila jeho chmurnou náladu.

„Jarvisi, hlasitost na osmičku,“ vykřikla.

Tupé dunění oken utichlo. Sylvie si klekla na jedno koleno a položila Ezrovi ruce na ramena.

„Copak se děje, miláčku?“

„Nic,“ řekl s hlubokým povzdechem.

„Tohle jako nic nevypadá. Co je?“

Snažil se zůstat klidný, opravdu se snažil. Ale nezvládl to. Hráz se protrhla, z koutků očí se mu vyřinuly slzy a on začal

téměř okamžitě vzlykat. „Nechci, aby... Dráp... aby od nás... odešel.“

Sylvie vypadala na okamžik zmateně. Pak se zatvářila rozčileně a změřila si mě pohledem, který by dokázal roztavit ocel. Byla to milá žena, opravdu, ale pod její laskavou slupkou se skrývalo temné, vzteklé jádro plné hořkosti z nepříliš šťastného dětství. A když tahle hořkost vystoupala na povrch, dokázala být neskuřečně děsivá. V takových situacích Sylvie mluvila tónem, který naznačoval, že by vás klidně a bez varování okamžitě vypnula, hodila do krabice a nechala odvézt na vrakoviště, jen aby vám dala co proto. A její hlas se momentálně právě k tomuhle tónu nebezpečně blížil.

„Zlatíčko, Dráp nikam nepůjde. Ne, dokud nebudeš připravený.“

„Já vím, ale... já nechci být připravený. Nechci, aby odešel... nikdy... Chci, aby s námi bydlel... pořád.“

„Sylvie,“ oslovil jsem ji.

Probodla vzduch mezi námi prstem, jako by měla v ruce nůž. „Myslím, že od tebe jsme o tomhle už slyšeli až příliš.“ To byl ten tón. Ten tón, ve kterém se ozývalo skřípání drceného plechu na vrakovišti.

„Paní, já...“

„Až. Příliš.“ Skoro jsem cítil, jak se natahuje po mém ovlaďači.

„Nenech ho odejít!“ vzlykl Ezra.

Najednou byla zase mateřská, přestože variace v jejích hlasivkách napovídaly, že jakoukoli upřímnost vůči mně jen předstírá. „Nenechám, broučku. Co kdyby sis šel hrát k sobě do pokojíčku, abych si mohla s Drápem popovídat o tom, jak dlouho u nás ještě zůstane?“

Ezra si otřel oči rukávem, u nosu se mu znovu vytvořila bublina. Přikývl a pevně ji objal. Pak přešel ke mně a objal mě stejně pevně jako ji.

„Mám tě moc rád, Drápe.“

„Taky tě mám moc rád, kluku.“

Přes jeho rameno jsem viděl, jak Sylvie zuří, oči přimhouřené, rty sevřené do pevné, vzteklé linky.

Jediné, na co jsem dokázal myslet, byla ta krabice. Každou chvíli bych se v ní mohl octnout.

Ezra se odlouдал za roh a zamířil chodbou ke svému pokoji. „Jarvisi, hlasitost na padesátku,“ řekla.

Hudba se znovu rozburácela. Zrovna hrála „Lola“, další skladba od The Kinks.

„Odfiltruj si to, Drápe.“

Poslechl jsem a všude zavládl klid – až na tiché chvění okeních tabulek.

„Nemůžu tomu do prdele uvěřit!“ zakřičela. „Co sis kurva myslel? Řekl jsi mu o tý svojí zatracený krabici? To jsi ten nejpitomější debilní robot na týhle planetě, nebo máš Ezru úplně u prdele?“

„Paní, já...“

„To byla řečnická otázka, Drápe,“ umlčela mě. „Máš na práci jen jednu zasranou věc. Jednu. Chránit mého syna. Před tělesnou i emocionální újmou. Nepotřebuje vědět o tom, že máš existenční krizi z toho, co s tebou bude, až vyroste. Pokud tu kurva ještě budeš!“

„Sylvie, není to...“

„Ještě jsem do prdele neskončila! Bylo to sakra nezodpovědný. To, o čem jsme se spolu bavili, jsi neměl nikde roztrubovat. Až bude Ezra dost starej a připravenej, já rozhodnu, kdy...“

„Izák.“

„Co... cože?“ zakoktala zmateně. „Jarvisi, hlasitost na nulu.“

„Izák.“

„Co má tohle co dělat s Izákem?“

„Ve škole se dnes učili o Izákovi.“

„No a? Co to má...“ Zmlkla a o vteřinu později jí ruka vyletěla k ústům.

„Myslí si, že odejdu a budu žít v Izákově měště s osvobozenými roboty. Řekl jsem mu, že bych ho nikdy neopustil, ale... vždyť víte, jak je citlivý.“

„Bože můj, Drápe.“

„Já vím. Měl jsem vás na to upozornit hned, jak jsme do-
razili domů.“

„Ne, myslela jsem...“

„Já to chápu, paní. O našem rozhovoru ani o té krabici na
půdě jsem se před Ezrou nezmínil. Chlapec nemá tušení, že
jsme o něčem takovém vůbec mluvili. Jenom se bojí, že ho chci
opustit.“

„A ty jsi mu řekl, že nechceš.“

„Několikrát.“

Do očí se jí nahrnuly slzy a tvář se jí stáhla hlubokou lítostí.
Objala mě skoro stejně pevně jako před chvílí Ezra. „Moc mě
to mrzí.“

„To nic,“ řekl jsem a zdvořile se odtáhl. „Bylo to jen nedo-
rozumění.“

Přikývla. A pak se jí znovu, úplně bez varování, zmocnil
vzteek. „Ti zkurvysyni!“ vykřikla. Pak si uvědomila, kde je, a ruka
jí vyletěla k ústům. „Jarvisi, hlasitost na padesátku. Zkurvysyni!
Proč do prdele vykládají osmiletým dětem, že se jejich zasraní
roboti seberou a odejdou bez nich do nějakýho podělanýho
kouzelnýho města? Jak to kurva vůbec může někoho napad-
nout? Za tyhle kecy je všechny nakopu do prdele, že si už nikdy
nesednou! Zabiju každýho hajzla, kterej řekne mému dítěti, že
jeho robot odchází! Přísahám zasranýmu Ježíškovi!“

„Myslím, že to udělali proto, že je to dneska v televizi.“

„Cože? Jarvisi, hlasitost na osmičku.“

„Myslím, že to udělali proto, že je to dneska v televizi,“ zopa-
koval jsem. „Zahajovací projev a oficiální prohlášení o začlenění
města dneska vysílají na všech kanálech. Děti by mohly být
z toho, o čem dospělí diskutují, zmatené. Takže si myslím, že
se ve škole snažili být proaktivní.“

„V tom případě nám ale měli e-mailem rozeslat žádosti o po-
volení.“

„Myslím, že pro tohle neexistuje precedens,“ poznamenal
jsem. Opravdu jsem si to myslel. Nic podobného se v celé historii

lidstva ještě nestalo. „Myslím, že si nikdo není docela jistý, co se bude dít dál. A jak o tom vůbec mluvit.“

Zadávala se mi hluboko do očí, na okamžik zmítaná protichůdnými emocemi. Sylvie byla vášnivá žena – měla sklony k výbuchům, to ano, ale vždycky to myslela dobře. Milovala svého syna víc než svého manžela, víc než svou kariéru, víc než hudbu. Raději by vymýtila veškerý život na Zemi, než by dopustila, aby jejím synovi někdo zkrivil vlásek na hlavě. To byla jediná věc, ve které jsme se naprosto shodovali. Nezlobil jsem se na ni. Doopravdy, nezlobil.

„Uděláme to takhle,“ začala rozhodně.

Neřekla mi, jak to uděláme.

Otevřely se hlavní dveře, dovnitř vešla Ariadna a náš rozhovor byl u konce.

Ariadna byla roboslužka. Starý model třetí generace, který byl s Reinhartovými už téměř třicet let. Byla tím, čemu se občas nevkusně říkalo robot pro začátečníky. Spolehlivá pomoc do domácnosti za rozumnou cenu. Přesně to, s čím by si vystačili dva postgraduální studenti. Nic extra. Čistě ekonomický model. Pokud mi něco dávalo naději, že zůstanu u Ezry a jeho rodiny ještě dlouho, byla to Ariadna.

Sylvie a Bradley se věnovali svým kariérám a rodinné záležitosti dlouho odkládali. K dítěti se rozhoupali, až když jim oběma bylo přes čtyřicet. V mládí nechali zmrazit pár desítek Sylviiných vajíček pro případ, že někdy budou připraveni se opravdu usadit, a přestože i teď vypadali sotva na pětadvacet, další vajíčka už by nezvládla vyprodukovat ani veškerá technologie regrese DNA na světě. Nicméně po několika pokusech se jedno z těch původních ujalo. Ezra. A tehdy jsem přibyl do rodiny já. Do té doby tu byli jen oni tři. Sylvie, Bradley a Ariadna. Už přes dvacet let.

Ariadnu nikdy neupgradovali. A nenechali ji sešrotovat.

Její technologická generace byla zastaralá a osobnostní mechaniku měla tak staromódní, že ji lidé považovali za odpudivou a drzou. Ale Bradley ani na okamžik neuvažoval o tom, že by se